

erindrer ikke i Skilbringen af Ulykkerne at have set noget Saadant; i alt Fald maa det være Noget, der er fket saa indtagelsesvis, at Ulykken ikke kan skildres gennem et saadant ganske enkeltstaaende Tilfælde. Derimod har det ærede Medlem utvivlsomt Ret i, at til Trods for den beundringsværdige Gavnildhed, den eksempeløse Gavnildhed, som er viist overfor disse Ulykker, og trods den udmærkede Maade, hvorpaa man har søgt at give denne Gavnildhed den rette Anvendelse, dog ikke Alt er blevet gjenoprettet; det er viist saare langt derfra. Selv om en stor Del af de Stadelidte, som Ulykken har rammet, kunne siges, at have faaet en Hjælp, der svarer til deres Trang, — naturligtvis kan deres Nød, Frygt og Betsværginger ikke erstattes — er det utvivlsomt, at ikke blot de Velhavende, der have lidt meget betydeligt og ikke kunne vente nogen Erstatning (Frederiksen: Erstatning?) ikke kunne vente nogen Hjælp, for at jeg ikke skal bruge det ærede Medlems urigtige Udtryk, men ogsaa mange Iffvelshavende ikke have faaet en saadan Hjælp, som svarer til den Skade, de have lidt. Jeg er derfor ogsaa tilbøielig til, at tro, at naar man fra Statens Side skal i det foreliggende Forhold komme de paagældende Egne imøde, maa det ske ved Foranstaltninger som dem, der omtales i dette Lovforslag, og ved den Maade, hvorpaa man der kommer til Hjælp, ville vi vise, at man ogsaa fra Statens Side har Diet henvendt paa at yde Understøttelse overfor denne Ulykke, saameget mere, som der jo aabenbart er Tale om en Foranstaltning, ikke blot til Frelse for de enkelte omhandlede Beboere, men til Bevarelse af en Del, og det ingenlunde de ringeste Egne af vort Fædeland. Naar jeg altsaa gaar ud fra den Forudsætning, at den Ulykke, som har rammet de Paagældende, vel ad privat Vej har fundet en overordentlig snuvt Hjælp, men ingenlunde har fundet Afhjælpning i Ordets fulde Betydning, og at man, Sagen set fra Statens Side, har omtrent samme Grund her til at træffe Foranstaltninger, som man har, naar der er Spørgsmaal om Sandflugtens Dæmpning og lignende Foranstaltninger, tror jeg, at man ikke maa være for farrig med, hvad man i denne Henseende byder. Nu er jeg tilbøielig til at tro, at forsaavidt — hvad man ikke kan se af Motiverne — Beregningen er fremgaaet af omhyggelige Underfølgelser, som man kan stole paa, da er den Hjælp, man byder fra Statens Side, kneben nok. Dernæst er jeg enig med en æret Læser (Winther) i, at den Fordeling, Loven foreskriver, ikke er rigtig. Jeg kan ikke indse, at det er rigtigt i dette Tilfælde at forbigaa Amtet. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) mente, at Amtet ikke burde hjælpe i dette Tilfælde; snarere, mente han, burde Sydterne yde Noget af den Krigsskadeserstatning, de have faaet. Jeg tror nu rigtig nok ikke, at Sydterne ere blevne fede af den Erstatning, de have faaet, end sige, at de skulde

have Noget tilovers af den til Maribo Amt, og jeg tror for Øvrigt heller ikke, at det egentlig var det ærede Medlems Mening; det var snarere en lille Udflugt, han gjorde, og som han rimeligvis snart er kommen tilbage fra. Derimod tror jeg, at vi meget godt, i det Mindste tilbøielig, kunne anvende Reglerne for Sandflugtens Dæmpning. Det har jo Betydning for et Amt at bevare de Strækninger, hvorfra det henter Midlerne til Dækningen af sine Udgifter, og denne Betydning har navnlig ogsaa for Maribo Amt den sydlige Del af Falster og den sydvestlige Del af Lolland, thi hvis disse Dele af Amtet blivde bortrevne af Havet, saa vil Amtet forringes i en overordentlig søelig Grad. Derfor tror jeg, som sagt, at en Del af Byrden burde postulat paalægges Amtet. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa at antyde i hvilket Forhold Amtet burde deltage i Udgifterne, men skal kun sige, at der er i Sandflugtsloven Tale om en Sjettedel, og jeg vilde ikke finde, at et saadant Bidrag fra Amtets Side vilde være for Meget forlangt i det foreliggende Tilfælde. Et Bidrag af en Sjettedel vilde, da den samlede Udgift andrager 400,000 Rbd. for det vedkommende Amt svare til 2 1/2 Rbd. pr. Rd. Hartkorn over hele Amtet. Saavidt jeg erindrer, har Amtet nemlig hjemved 31,000 Rbd. Hartkorn, og en Byrde som den, jeg her omtaler, vilde jo dog ikke være meget byrdefuld; snarere tror jeg, at Amtet burde udrede noget Mere. Men saa er der selve Kommunerne. Jeg vil nok tro, at der er Kommuner, som efter Loven faktisk blive medtagne ved Fordelingen, thi da der i Lovforslaget staar „Giendomme“, gaar jeg ud fra, at der derved menes ikke blot Jordgiendomme, men ogsaa andre Giendomme, saasom Kirker, Fabriker o. s. v. Dette maa menes; menes det ikke, er det en Feil ved Loven, thi enhver Giendom, som er beliggende inden for det Omraade, som beskyttes af disse Dæmninger, har Interesse af disses Opførelse, og Kirkeeerne f. Ex. maa ogsaa yde deres Skjærv. Derfor siger jeg, at det gjerne kan hændes, at samtlige Giendomme i en Kommune komme til at bidrage til disse Digers Opførelse, men det har dog en anden Betydning, om selve Kommunerne komme med som saadanne, thi naar der optages Laan til Forrentning og Afbetaling, da ville ogsaa Nybyggere, som nedsatte sig i en Kommune for der at drive Næring, Handel eller Fabriksdrift, faae en passende Del at udrede af det hese Beløb, der medgaar til Digerne, og som ogsaa de nyde Frugterne af, idet de blive beskyttede af Digerne. Der kan saaledes meget vel ansøjes Grunde for at lade Kommunerne betale en vis Del. Vi komme da tilbage til selve de enkelte Beboere, og da vil jeg erkjende, at forsaavidt „Giendomme“ faar den Udstrækning og den Forklaring, jeg har tilladt mig at give det, ville vi nogenlunde komme til at træffe det Rette. Naar det imidlertid heder i § 2, at den aarlige Vedligeholdelse a